

DRAKEN LEGENDE

KATIE & KEVIN TSANG

Sterren

De sterren zien alles.

En ze vergeten niets.

Ze zien alles wat er daar beneden gebeurt, maar bemoeien zich nergens mee. Ze zijn er gewoon. Constant.

Meestal tenminste. Want heel soms schudden ze zich los van hun plekje aan de hemel en vliegen door het donker. Bij hun brandende staart wordt een wens gedaan. Wanneer ze landen, kunnen ze de geschiedenis veranderen, ten goede of ten kwade.

En soms, heel soms, wordt er eentje uit de lucht geplukt en opgegeten. Maar tegen een hoge prijs.

Eén draak dacht dat ze wist hoeveel het zou kosten om een ster op te slokken. En ze hoopte maar dat het die prijs waard zou zijn.

Een druppel bloed

Diep binnen in de Drakenberg hield Billy Chan een mes van bot vast.

Hij stond aan de rand van een glinsterende blauwe poel, naast zijn vrienden Charlotte Bell en Liu Ling-Fei. JJ was er ook, maar hij was geen vriend. Nog niet – en misschien zou hij dat ook wel nooit worden.

En achter hen stonden draken.

Nog maar een paar dagen geleden, die eerder als eeuwen voelden, hadden Billy en zijn vrienden de berg open weten te maken en vier draken ontdekt met harten die leken op die van henzelf – waardoor ze een zeldzaam, oeroud verbond met elkaar konden aangaan.

Nu staarden de vrienden en hun draken naar de glinsterende poel. Vonk – een blauw-met-gouden draak met een lange nek, draaiende gouden hoorns en reusachtige, doorschijnende vleugels – deed dat met de meeste inspanning.

Haar gouden ogen knetterden van de concentratie. Billy voelde het door hun verbond heen en probeerde op zijn beurt extra kracht naar haar toe te sturen.

‘Weet je zeker dat dit gaat werken?’ vroeg Charlotte, fronsend. ‘Heeft het Dimitrius en de Verderfvleugels niet bijna honderd jaar gekost om een poort te maken? En dan zouden wij er eentje in slechts een paar dagen kunnen maken?’

‘Het móét werken,’ zei Billy kortaf. Hij wilde absoluut niet denken aan het alternatief.

Het was nu twee dagen geleden dat hun vriend Dylan O'Donnell meegenomen was door Oud Goud, de organisator van het zomerkamp aan de voet van de Drakenberg, waar zij allemaal aan deelgenomen hadden. Oud Goud, die ze als een betrouwbare mentor hadden gezien. Oud Goud, die door Ling-Fei als grootvaderfiguur was beschouwd, maar die haar echte opa en oma bleek te hebben vermoord. Oud Goud, die net zo'n slecht hart bleek te hebben als de gevaarlijke Draak des Doods, met wie hij een band wilde aangaan.

Als hem dat lukte, zou de Draak des Doods dankzij hun gelijke harten sterker dan ooit zijn. Haar honger naar macht was onverzadigbaar, en iedereen zou daaronder moeten lijden.

Het schuldgevoel dat ze Dylan kwijt waren, drukte zwaar op Billy. Hij vond dat hij zijn vriend had moeten

redden. Hij had niet meer gelachen sinds Dylan door de poort van de Verderfvleugels verdwenen was.

‘Het gaat ook werken,’ zei Ling-Fei. Ondanks alles was haar optimisme niet verdwenen. Billy wist dat Oud Gouds verraad haar veel pijn had gedaan, maar Ling-Fei koos ervoor om zich op hun zoektocht naar Dylan te focussen. Dat was iets wat Billy in Ling-Fei bewonderde: haar vermogen om altijd overal het beste van te maken.

‘Knoop moet als eerste,’ zei Tank, Charlottes enorme rode draak, die amper in de ondergrondse grot paste waar ze samen in gepropt zaten. ‘Met dat andere kind.’

‘Mijn naam is JJ,’ mompelde JJ.

‘Moet ik met hém reizen?’ klaagde Knoop. Knoop – een groene draak met een lange snuit, dikke staart en uitpuilende ronde buik – had een verbond met Dylan. Iedereen rekende op de kracht van hun verbond om naar de tijd en plek te kunnen reizen waar Dylan en Oud Goud heen moesten zijn gesprongen. Daar hoopten de kinderen en hun draken de Draak des Doods te vinden – om haar, als alles volgens plan verliep, voor eens en voor altijd uit te schakelen.

‘Ja,’ zei Xing, Ling-Feis slanke zilveren draak. ‘Zijn band met zijn opa zal ervoor zorgen dat we naar de juiste tijd reizen.’ Haar scherpe blik werd zachter. ‘Ik twijfel niet aan je verbond met Dylan, maar we moeten op alles voorbereid zijn. Dat weet je.’

Knoop zuchtte en keek naar JJ. 'Ik hoop dat je er niet af valt,' zei hij. 'Zonder het draken-mensenverbond is het veel moeilijker om met een draak te vliegen. Koppie erbij dus en hou je goed vast!'

Billy legde een hand op Vonk en voelde zich dankbaar voor hun verbond, waardoor hij met haar door de lucht kon vliegen alsof ze één geheel waren. Hun band ging zo diep dat ze zelfs elkaars gedachten konden lezen. Of eigenlijk: konden horen. Als ze maar dicht genoeg bij elkaar waren.

Nog maar een paar dagen geleden had Billy het idee om op een draak te stappen doodeng gevonden, dus begreep hij de twijfels van JJ maar al te goed. Gelukkig was Knoop niet de griezeligste van de draken. Tuurlijk, hij had grote klauwen en scherpe tanden, maar hij gromde niet zoals Xing en keek ook niet alsof hij je in één hap wilde opschrokken, zoals Tank.

Als het een paar dagen eerder was geweest, had Billy een of andere sarcastische reactie van JJ verwacht, een reactie van de arrogante JJ die hij van het zomerkamp kende, maar nu knikte JJ gedwee. Hij had donkere kringen om zijn ogen, zag Billy, en afgekloven nagels. JJ trok het oranje beschermepak aan dat de draken voor hem hadden gemaakt. 'Weten jullie zeker dat dit ding me zal beschermen?'

'Veel beter dan je mensenkleren,' zei Xing. 'Wees maar blij dat we er eentje voor je hebben.'

Billy, Charlotte en Ling-Fei droegen allemaal net zulke beschermpakken, die de draken aan hen gegeven hadden. De pakken waren gemaakt van een zeldzame, magische stof die bestand was tegen de extreme omstandigheden van het Drakenrijk en alle vormen van strijd. De pakken hadden al bewezen het verschil te maken tussen leven en dood. Ze hadden de kinderen beschermd tegen aanvallen van reuzenkrabben en Verderfvleugels.

Maar ze hadden nog iets beters dan die pakken.

Ze hadden *parels*.

In het hele Mensen- en Drakenrijk samen bestonden er acht magische parels – de Acht Grote Schatten – waar bepaalde krachten bij hoorden, krachten waarvan sommige bekend waren en andere nog ontdekt moesten worden. Billy en zijn vrienden hadden inmiddels vier van die parels. Tenminste... Billy hoopte maar dat Dylan zijn parel niet was kwijtgeraakt.

Toen ze hun parels hadden gekregen en een verbond met hun draken waren aangegaan, werden de krachten in hen geactiveerd. Superkrachten waarvan Billy dacht dat ze alleen in stripboeken en films bestonden. Krachten die ze nodig hadden om te overleven in het gevaarlijke Drakenrijk. Dylan had de Granietparel en daarmee de kracht anderen te overtuigen om te doen wat hij graag wilde. Ling-Fei kreeg de Jadeparel, die haar extra gevoelig maakte voor de natuurlijke wereld en haar het vermogen gaf om leven en

magische energie op te sporen. Charlotte had de Goudparel, die haar supersterk maakte. En Billy kreeg de Bliksemparel, die zijn aangeboren fysieke behendigheid versterkte. Met deze parel was hij buitengewoon snel en wendbaar en kon hij met gemak salto's en gigantische sprongen maken. Al hun krachten bij elkaar hadden hen geholpen in hun strijd tegen de kwaadaardige Verderfvleugels, volgelingen van de Draak des Doods die haar terug wilden halen naar de huidige tijd. Maar Billy en zijn vrienden hadden niet gerekend op het verraad van Oud Goud, waardoor Dylan gekidnapt was: Oud Goud had hem meegetrokken toen hij door de tijdspoort naar de Draak des Doods verdween, terwijl zijn kleinzoon JJ achterbleef.

JJ had geen parel, en de afgelopen twee dagen had Billy een paar keer gezien dat JJ naar de zijne stuurde als hij zijn ketting losmaakte onder zijn blauw-met-gouden bescherm pak. Zelfs zonder drakenverbond was een parel al iets bijzonders om te hebben. De parels waren zo kostbaar en krachtig dat Oud Goud Ling-Feis opa en oma gedood had om er eentje in handen te krijgen, zonder ook maar te weten waar de parel allemaal toe in staat was. Zelfs de draken wisten niet alles. Billy was dankbaar dat hij de Bliksemparel en Vonk had, want hij wist zeker dat hun zoektocht naar Dylan en hun strijd tegen de terugkeer van de Draak des Doods anders bij voorbaat zinloos waren. Maar met zijn parelkracht, draak en vrienden had Billy

het gevoel dat hij het onmogelijke kon waarmaken. Dat gaf vertrouwen.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Tank, waardoor Billy in het heden terugkwam.

Het heden zou snel het verleden worden.

Of misschien zou het verleden binnenkort hun heden worden. Elke keer dat Billy nadacht over sprongen in de tijd en ruimte, duizelde het hem en voelde hij zich misse-lijk worden.

‘Ik ben zover, maar ik ben wel een beetje zenuwachtig,’ bekende Ling-Fei. ‘Wat als er iets misgaat?’

‘Er bestaat altijd een kans dat er iets niet goed gaat,’ zei Knoop vriendelijk.

‘De risico’s zijn veel groter als we gaan dan als we niet gaan,’ voegde Tank er nors aan toe.

‘Ik ga dit hoe dan ook doen,’ zei Billy. Hij keek naar zijn vrienden, naar JJ, naar de draken. ‘We moeten dit fixen. We moeten de Draak des Doods tegenhouden. En Oud Goud.’ Hij onderdrukte een boze blik naar JJ terwijl hij dat laatste zei, want hoe graag hij hem ook de schuld wilde geven van Oud Gouds kwaadaardige acties, hij wist ook dat dat niet eerlijk was. ‘En we moeten Dylan redden.’

‘Ik doe mee,’ zei Charlotte.

‘En ik ook,’ zei Ling-Fei. ‘Ik weet wel dat het gevaarlijk is, maar niets doen is geen optie.’

‘JJ?’ vroeg Billy, terwijl hij hem in de ogen keek. Ze

hadden meer kans Dylan en Oud Goud te vinden met JJ erbij, maar hij wilde hem niet dwingen.

‘Heb ik een keus dan?’

‘Je hebt altijd een keus,’ zei Vonk, met nog steeds die geconcentreerde blik vol knetterende elektriciteit, terwijl ze de poort voorbereidde.

JJ dacht even na. ‘Ik ga mee,’ zei hij ten slotte. ‘Ik wil mijn opa, mijn *yeye*, terug.’ Hij zweeg even en keek een beetje nerveus naar de grond. ‘En ik wil ook helpen Dylan terug te vinden.’

Billy wist niet zeker of ze JJ konden vertrouwen, maar hij wilde het wel heel graag. Ze hadden al genoeg om mee te dealen.

‘Genoeg gepraat,’ zei Xing, terwijl ze zich om Ling-Fei wikkelde. ‘We moeten gaan.’

‘Als de mensen er klaar voor zijn,’ zei Vonk, met haar blik nog steeds op de glinsterende poel gericht. De poel die haar schat bevatte.

‘En als jij klaar bent voor dit offer,’ zei Knoop, terwijl hij naar Vonk knikte. ‘Het is niet makkelijk voor een draak om afstand te doen van zijn schat.’

‘Het is voor een hoger doel,’ zei Vonk. Ze sprak met vlakke stem, maar Billy voelde haar spanning. De drakenschat was het waardevolste bezit van elke draak. Het was een verlengstuk van wie de draak was. Draken deden er jaren over, een heel leven zelfs, om hun schat op te bouwen.

En Vonk stond op het punt die van haar te vernietigen door er een tijdspoort van te maken.

Het moest wel de drakenschat van Vonk zijn, juist vanwege de waardevolle inhoud. Er zaten levende planten en vissen in, en sterrenstof. Draken geloofden dat alles in de wereld van sterrenstof werd gemaakt. Daardoor was deze schat kostbaarder dan alle andere drakenschaten. Om een poort te creëren die sterk genoeg was om met de natuurwetten te breken en door de tijd te kunnen reizen, hadden ze energie, magie en een offer nodig. En alle zorg en energie die Vonk in haar schat had gestoken, en alle levende energie die erin zat, vormden een geschikt offer. Het was een vreemd soort magische logica, had Vonk gezegd, zonder Billy aan te kijken.

In de sprankelende, lichtgevende poel dobberden zee-sterren rond in sterrenlicht. Kleine zeepaardjes gleden tussen felgekleurd koraal door en regenboogkleurige vissen dartelden rond in een miniatuurkelpwoud. Toen Billy Vonks schat voor het eerst had gezien, had hij er een van zijn eigen favoriete bezittingen aan toegevoegd: zijn geluksschelp van een strand in Californië, van *thuis*.

Maar het offeren van de hele schat, en al het leven erin, was nog niet genoeg. De poort had meer nodig.

Vonk had een paar dagen eerder een ster ingeslikt om Billy te redden, en ze had het nogmaals gedaan om de kolkende poort die voor hen lag te maken. Maar er was

nog één ding dat de poort nodig had om een doorgang te kunnen zijn: een vrijwillig bloedoffer van iedereen die erdoorheen wilde.

De draken hadden hun offer al gebracht: hun gouden bloed drupte dik van hun lippen. Hun tanden waren scherp genoeg om hun eigen bepantserde huid te kunnen doorbijten.

Nu de mensen nog. De draken konden hen niet bijten of openkrabben om hun bloedoffers te krijgen. Het moest vrijwillig gegeven worden.

De kinderen waren teruggegaan naar de plek waar ze een berg drakenbotten hadden gevonden. En terwijl de draken onder de drie manen wachtten die aan de avondhemel van het Drakenrijk hingen, hadden Billy, Ling-Fei, Charlotte en JJ zo respectvol mogelijk de botten van de dode draken doorzocht tot ze er ieder eentje gevonden hadden waar ze een punt aan konden maken.

Terwijl Billy zijn eigen bottenmes vasthield, hoopte hij dat de anderen niet aan hetzelfde hadden gedacht als hij terwijl ze de bottenberg doorzochten. Namelijk dat deze draken gedood waren in de naam van zwarte magie. En dat het gebruik van levende dingen als brandstof voor de poort heel erg deed denken aan wat de Draak des Doods en haar Verderfvleugels deden.

Hij had het niet hardop willen zeggen, want wat als de anderen het ermee eens waren geweest en ze besloten

hadden er niet mee door te gaan? Dan was Dylan verloren gegaan in de tijd, samen met de Draak des Doods. En wat als de Draak des Doods weer al haar krachten terug zou hebben en de mensen tot slaaf zou maken en alles zou vernietigen waar Billy om gaf? Plus de rest van de wereld? Nee, wat zij hier deden, kon niet slecht zijn. Billy wist dat ze aan de goede kant stonden. Ze zouden alles en iedereen proberen te redden. Niet alleen Dylan.

‘Ben je zover?’ vroeg Vonk, terwijl ze Billy’s wang zachtjes aanraakte. Billy wist dat zij meer gaf dan alle anderen. Ze gebruikte haar eigen kracht en offerde haar drakenschat op.

Dank je wel, zei hij tegen haar via hun verbond.

Eerst dacht hij dat Vonk hem niet had gehoord. Ze was ook zo gefocust op de poort in de poel, die steeds sneller begon te draaien. Toen werd hij overspoeld door een golf van warmte.

Natuurlijk, antwoordde ze. *Ik kan het. Wij kunnen het. Wees niet bang.*

En op hetzelfde moment beseftte hij dat hij inderdaad bang was geweest. Bang om in het onbekende te springen. Maar dankzij zijn draak – en zijn vrienden – voelde hij zich gerustgesteld. Vonk had gelijk. Ze konden dit.

‘Ik ben zover,’ antwoordde Billy. Hij keek naar de anderen, die ieder met hun eigen bottenmes aan de rand van de kolkende poel stonden.

Hij haalde diep adem en drukte zijn mes tegen zijn handpalm. Het bloed welde sneller op dan hij had verwacht, en al gauw vielen er een paar druppels in de poel. Het water begon te vonken alsof het met elektrische stroom in aanraking kwam.

Charlotte knipperde niet eens met haar ogen toen ze in haar vinger prikte. Daarna richtte ze zich tot JJ. 'Jouw beurt.'

JJ knikte en liet een druppel bloed vallen.

Ling-Fei ging als laatste. Ze durfde niet te kijken toen het bloed eruit druppelde. 'Is het gelukt?' vroeg ze.

'Ja, het is gelukt,' zei Xing, die zichzelf beschermend om Ling-Fei wikkelde. 'Nu kunnen we gaan.'

Het was vreemd om JJ onhandig op Knoop te zien klauteren. Knoop keek naar de anderen, met een ongewoon ernstige gezichtsuitdrukking. 'We zien jullie zo,' zei hij voordat ze door de poort gingen en verdwenen, terwijl JJ zich aan Knoops nek vastklampte.

Het laatste wat Billy van hen zag was het puntje van Knoops dikke staart.

Tank leek veel te groot om door de poort te passen, maar magie was magie en de poort, die nu heel duidelijk een poort was en geen drakenschat meer, zette onzichtbaar uit om Tank door te laten.

'Tot zo aan de andere kant!' riep Charlotte vanaf haar plekje op Tanks hoofd. 'Toe maar, Tank!' En met een gil tuimelden ze naar binnen.

‘Komen jullie meteen achter ons aan?’ vroeg Xing aan Vonk. ‘Niet treuzelen. We spelen dan wel met tijd, maar we hebben er niet veel van.’

‘Doen we. Vlieg licht, vlieg snel,’ zei Vonk.

‘Tot zo, Billy,’ glimlachte Ling-Fei. ‘Maak je geen zorgen.’

‘Doe ik ook niet,’ zei Billy, hoewel hij de angst door zijn aderen voelde suizen. *Wat als Vonk het mis had? Wat als we op de verkeerde plek uitkomen? En wat als de boel ontploft?*

Hij wist niet zeker of Xing en Ling-Fei hen konden horen terwijl ze door de poort tuimelden in het kolkende... Ja, wat? Billy wist niet zeker hoe hij het moest noemen. Het was geen water meer. Eerder een zilverig blauwe, elektrische draaikolk. Het knetterde en zoemde en hij hoopte maar dat het geen pijn zou doen.

‘Dapper zijn, Billy,’ zei Vonk. ‘Je moed heb ik misschien wel het meest van alles nodig.’ Voordat Billy haar kon vragen wat ze bedoelde, vloog Vonk naar binnen, haar vleugels strak naar achteren tegen haar lijf, alsof ze van grote hoogte doken.

Toen Billy in de wervelende, knetterende stroom terecht kwam, merkte hij vaag op dat de kleur van blauw naar paars veranderde.

Alles om hem heen flitste helderwit, als een bliksem die alle kanten op ging. Sterker nog, het voelde alsof hij ín een bliksemflits zat... of nee, alsof hij een bliksemflits wás. Hij voelde hoe een elektrische prikkeling door hem heen trok,

helemaal van de puntjes van zijn haren tot aan zijn tenen, en hij kon Vonk amper nog vasthouden, maar hij wist dat het moest. Zolang hij Vonk vasthield, zou alles goed komen. Ergens in de chaos moest ze zijn gedachten hebben gehoord, want plotseling hoorde hij haar ook. *Volhouden, Billy.*

Hij wist niet zeker of ze bedoelde dat hij haar goed vast moest houden of zijn moed niet moest verliezen, maar hij besloot dat het allebei op hetzelfde neerkwam en hij greep Vonk nog wat steviger vast. Zelfs toen het flitsen stopte en de duisternis zo diep werd dat die hem neerdrukte als golven die hem op het strand gooiden, en hij níets meer kon zien, horen of voelen, hield hij vol.